

хора и си въртълъ и подхвърлялъ нагорѣ ятагана, подъ завистливата усмивка на мѣсечината. Тукъ Х. Димитъръ не остава простъ пждаръ, а организира групи отъ по двама — трима души за „очистване“ околнитѣ села отъ зулумджии и бейове. Сестра му разправяше, че въ тия бахчи двѣ турчета били „смлѣни отъ бой“.

Връща се той въ Сливенъ, но не напразно. По това време тукъ се намиралъ единъ своего рода лѣкаръ, *Костаки*, грѣкъ по народностъ. Това било тъкмо въ разгара на борбата между сливенци и Одринския владика по черковния въпросъ. (Както ще се види отъ духовния развой на града, когато владиката билъ изпжденъ отъ Сливенъ, *Х. Димитъръ* му праща извѣстие въ Ямболъ чрѣзъ юначния сливенецъ попъ Юрданъ, че ако първия се опита пакъ да дойде въ Сливенъ „ще изпълни Тунджа“).

Костаки, по-извѣстенъ между сливенци съ прозвището „хикимена“, освѣнъ че е билъ развратникъ, но при това — и шпионинъ на турцитѣ.¹⁾ За това билъ чувалъ Х. Димитъръ, па и по-рано ималъ спрѣчквания съ него на хана по прѣпирни изъ черковния въпросъ. Още съ идването си въ Сливенъ, Х. Димитъръ рѣшава да го погуби. Сждбата му била рѣшена подъ едно дърво на лозята край Бармукъ-баиръ. Съ убиването му се наема самия Х. Димитъръ, който трѣбвало да бжде придруженъ отъ „грамадния бѣлгаринъ“ *Димитъръ Дишлията*, сждо отъ Клуцохоръ и неговъ другаръ отъ дѣтинство. „Хикимена“ Костаки живѣлъ въ двора на *Газибаровъ* въ Клуцохоръ, (близо до моста, срѣщу основното училище, бивше ателие на фотографина Коганъ). Рѣшено — свършено. Прѣзъ една нощъ, на 5-и Августъ (1859 г.). Х. *Димитъръ*, тогава още 19 годишенъ, навлича турско фередже, вапсва си прѣститѣ съ гевезена канá и, присторенъ на млада кадъна, влиза при „хикимена“. Последниятъ, като не е знаелъ какво го чака, помислилъ, че му водятъ още едно кадънче, придружено отъ своя сводникъ, сждо прѣоблѣченъ. *Димитъръ Дишлията*. „Кадънчето“ не оставило време да му се нарадва киръ Костаки и се хвърлило отгорѣ му съ скрития ятаганъ. „Хикименътъ“ билъ закланъ като „ере.“²⁾ На сутринта като гръмъ се разнася слуха за това първо

¹⁾ Една отъ неговитѣ жертви е била сестрата на Желкинъ Никола въ Клуцохоръ, която той лъгалъ, че ще вземе за жена. Убийството му е станало въ 1859 г., а не въ 1858 г., както е у Страшимировъ за Кръстю Асѣновъ, стр. 9. Не Х. Димитрова братъ Тодоръ, а другаря му Дишлията е участвувалъ въ убийството.

Вижъ още „Записки на Н. Ив. Кючуковъ“, Сливенъ, 1900, стр. 8.

²⁾ При Костаки е имало слуга, нѣкой си Николай отъ Жеравна, който за да не бжде обвиненъ, че е заклалъ доктора, билъ заключенъ отъ Х. Димитъръ въ една стая съ ключъ отвънъ.